

Intervju med Barbara Morero Ersöz, intervjuperson nr 22

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:48:23

Datum: 2018-06-19

Intervjuare: Marja Ågren

Plats: Mötesrummet i Stadsmuseets lokaler på Polstjärnegatan 8, Lindholmen

Tid: 08.30 – ca 09.30

Intervju med Barbara Morero Ersöz

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:03]: Sådär, nu ska den vara på.

Talare 1 [00:00:03]: Mm.

Intervjuare 1 [00:00:03]: Och då ska jag bara säga att det är den 19 e juni 2018, och vi sitter här i mötesrummet på Polstjärnan, det är jag Marja Ågren som intervjuar och så är det?

Talare 1 [00:00:18]: Barbara Morero Ersöz.

Intervjuare 1 [00:00:18]: Barbara Morero...

Talare 1 [00:00:20]: Ersöz.

Intervjuare 1 [00:00:20]: Ersöz, ja. Och du, var bor du?

Talare 1 [00:00:24]: Jag bor i Majorna, vid Bangatan, Stigbergstorget, nu.

Intervjuare 1 [00:00:29]: Mm, mm. När är du född?

Talare 1 [00:00:32]: 1973.

Intervjuare 1 [00:00:33]: Mm, och var någonstans?

Talare 1 [00:00:35]: Jag är född i Brunnsbo, eller vi bodde i Brunnsbo när jag föddes. Men när jag var en liten bebis så flyttade vi till Godvädersgatan i Biskopsgården.

Intervjuare 1 [00:00:46]: Och, så var är du uppvuxen?

Talare 1 [00:00:46]: Jag är uppvuxen i Biskopsgården.

Intervjuare 1 [00:00:49]: Mm. En ganska lång period eller är det?

Talare 1 [00:00:52]: Ja, jag är väl från, ja, strax efter födseln då till... När flyttade jag därifrån? Ja jag var nog 25 kanske.

Intervjuare 1 [00:01:02]: Mhm, mm. Och nu bor du i Majorna, och det är en lägenhet då?

Talare 1 [00:01:06]: Mm.

Intervjuare 1 [00:01:05]: Mm, på Bangatan. Vad har du för sysselsättning?

Talare 1 [00:01:09]: Jag jobbar som, nu har jag jobbat i tre terminer som vikarie i slöjd på en grundskola i Biskopsgården, och jag är utbildad fritidsledare, jag jobbar på fritidsgård, och jag har jobbat som elevassistent på grundskola och som resurs. Ja, jag har jobbat inom skola och fritid mest, senaste 20 åren ungefär.

Intervjuare 1 [00:01:38]: Mm, mm. Har du familj?

Talare 1 [00:01:40]: Jag har familj, jag är gift, jag har tre barn, från åldersspannet två och ett halvt till 14.

Intervjuare 1 [00:01:48]: Mm. Skulle du säga att, om vi tänker, pratar om Göteborg då, så har du bott, har du bott i Göteborg hela ditt liv?

Talare 1 [00:01:59]: Mm.

Intervjuare 1 [00:02:00]: Mm.

Talare 1 [00:02:01]: Ja.

Intervjuare 1 [00:02:02]: Och det är Biskopsgården, Majorna då?

Talare 1 [00:02:04]: Jag har bott mest i Biskopsgården, gjorde en liten avstickare till Bergsjön när jag pluggade, jag fick en, tag på en studentlägenhet där, men det var knappt ett år, för där kände jag ingen, nästan. Och så har jag bott i Lundby i två år tror jag ungefär. Sen har jag bott i Majorna resten.

Intervjuare 1 [00:02:29]: Nu börjar det regna hör vi.

Talare 1 [00:02:29]: Nu kommer regnet ändå. Vilken timing.

Intervjuare 1 [00:02:32]: Mm. Vad vad är, känner du att Göteborg är din stad?

Talare 1 [00:02:37]: Ja. Definitivt. Jag, när jag inte är hemma i Göteborg så längtar jag, eller när man kommer hem, när jag var liten så kommer jag ihåg vattentornet som är i Biskopsgården, det var ju betonggrått och så var det en grön krans, nu är det ljusblått med silverkrans eller någonting sånt. Och jag kommer ihåg när man hade varit på Danmarks-utflykter, och man såg vattentornet, åh, nu är vi hemma, såhär. Eller när vi kom med tåget, för vi har släkt i Finland, vi brukade åka med tåget till Stockholm och så båten över, men då också när man kom tillbaka med tåget, när man såg Skansen, lejonet är det väl som står där? Det är kronan i stan, och lejonet.

Intervjuare 1 [00:03:17]: Mm, mm.

Talare 1 [00:03:17]: Och då var det också så, å nu är man hemma så, härligt. Nej, jag vill inte flytta härifrån. Möjligtvis till Hawaii då som jag brukar säga.

Intervjuare 1 [00:03:27]: Hmhm. Men, har du släkt i Finland, jag vet att du skrev det?

Talare 1 [00:03:31]: Ja, jag har släkt i, mamma är från Finland, pappa är från Italien, och så är jag gift med en man som vars föräldrar är från Turkiet. Så vi kör lite så, cocktail.

Intervjuare 1 [00:03:43]: Mm. Mm. Men du skulle beskriva dig som svensk?

Talare 1 [00:03:50]: Jag?

Intervjuare 1 [00:03:50]: Ja.

Talare 1 [00:03:50]: Jag beskriver mig som svensk. Med, det kom jag på för också massa år sen, med, det är så roligt för, med hockey-vm, så tycker jag det är så anmärkningsvärt vilket, eller det är säkert likadant med fotbolls-vm, jag är inte jätte, inte lika intresserad av fotboll som hockey, och då är det såhär, vad hejar du på, och jag kom på till slut att jag hejar ju faktiskt på Sverige. Ja men då är jag svensk. Och så är jag svensk medborgare. Så det är jag, det var hockey-vm som avslöjade det.

Intervjuare 1 [00:04:24]: Mm, mm. Men, kan du säga varför, eller vad är det som är, vad är, hur skulle du beskriva Göteborg, alltså vad är det som är bäst med, varför ska man bo i Göteborg?

Talare 1 [00:04:33]: Spår, spårvägen, jag bråkar jätteofta med Västtrafik, för att varje gång jag ska, eller inte varje gång, nu överdriver jag, men ofta när jag ska åka på längre utflykter eller på, har tider att passa eller såhär så är det alltid något vajsing med bussarna eller spårvagnarna, fast jag älskar spårvagnarna, och jag älskar dom gam gamla vagnarna, dom som är, dom nya är ju nya och dom som kom innan är ju nygamla och så har vi dom gamla, dom, jag älskar dom, jag tycker det är så skönt att åka dom, det är också någon sån hemma-känsla.

Intervjuare 1 [00:05:15]: Det är mer liksom känslan?

Talare 1 [00:05:15]: Ja, och hur, jag kommer ihåg hur vi åkte när vi var tonåringar till stan och hur man satt, man satt ju lite liksom snett bredvid, nu sitter man ju helt bredvid, men då var ju stolarna lite såhär vinklade, och hur vi satt längst bak på vänster sida, för där hade man full koll om det kom kontrollanter eller om det kom några snyggingar och, ja, och så gillar, jag gillar ljudet av spår spårvagns, alltså det här gnisslet, jag gillar det.

Intervjuare 1 [00:05:43]: Mm. Roligt.

Talare 1 [00:05:45]: Ja, jag bodde ett tag i en lägenhet där spårvägen inte hördes och det var,

det var som att det saknades något. Jag vande mig vid det, det var ju väldigt skönt sen, att det var tyst på natten, men innan jag bodde i den lägenheten så bodde jag i en lägenhet där det var precis en spårvagnskorsning, vid Godhemsplatsen, och där gnisslade det ju som F A N på nätterna, fast det kändes som, ja, då vet man ju att det finns liv, liksom.

Intervjuare 1 [00:06:12]: Mm, mm.

Talare 1 [00:06:14]: Och så, ja.

Intervjuare 1 [00:06:14]: Hur, hur rör du dig i staden idag, liksom?

Talare 1 [00:06:19]: Mest på cykel, och jag promenerar jättemycket. Det var som jag sa nu till hon som jag hade sällskap med på båten, sa jag det, ju äldre jag blir desto mer tycker jag att staden krymper, jag tycker nu det är gångavstånd nästan överallt. Så jag har nött en hel del mil också med föräldraledighet och så, men man når ju överallt liksom. Man kan promenera till Saltholmen och det går att promenera till stan, det går att promenera till Biskopsgården, jag går ju ibland till jobbet, det är hemifrån oss är det sju och en halv kilometer ungefär över bron och så, och det är också, det är gångavstånd, det är liksom, ja man kan bara gå. Går till Backaplan ibland på somrarna sådär, ja, ska handla, fast då får jag ju åka hem då, mm, och broarna runt kan man ju gå, vad är det, två och en halv kilo, nej inte kilometer, två och en halv timme tar det ungefär att gå broarna runt, det är ju också sådär, ja men det är ju promenad liksom, det är bara, man bara promenerar.

Intervjuare 1 [00:07:21]: Gör du det själv eller får du med dig?

Talare 1 [00:07:23]: Ja, det är lite olika, ibland brukar jag, eller det var min brorsa som tog med mig första gången på broarna runt-promenaden, han promenerar också mycket, och så. Och det trodde jag ju, innan jag hade gått broarna runt första gången, så, åh, det kommer ta hela dagen, öh, man kommer aldrig komma fram, och då kanske det tog en tre timmar eller något med glasspaus. Visst, man är ju lite mör i benen dagen efter, men det var liksom överkomligt. Det är häftigt, man kan gå överallt nästan.

Intervjuare 1 [00:07:57]: Ja, faktiskt, finns, är det några platser som du känner är speciellt viktiga eller som du har speciell relation till?

Talare 1 [00:08:04]: Ja dels Svarte mossen uppe i Biskopsgården, sjön där uppe, det ser inte alls ut som det gjorde när jag var liten, så det är inte riktigt samma känsla att gå upp dit längre, men man blir ju ändå nostalgisk och får såna minnesbilder och grejer därifrån. Gick ju väldigt mycket där, hade ju hund när jag växte upp och när jag var, vad heter det, ung vuxen, så då promenerade jag jättemycket uppe där i skogarna och slingorna, jag kunde ju, jag kunde inte gå vilse där i dom skogarna, det är inte så jättedjup skog heller, men när man är liten, då är det stor skog, mm.

Intervjuare 1 [00:08:42]: Mm, men du kände dig trygg?

Talare 1 [00:08:43]: Ja, absolut. Ja, det var väl lite skumma figurer som härjade runt där i skogarna också, men, det gick snabbt att springa ifrån. Men det är det, och så Slottsskogen

gillar jag ju också jättemycket.

Intervjuare 1 [00:09:00]: Mm.

Talare 1 [00:09:00]: Fast det är väldigt nära till Slottsskogen nu där vi bor, så det tar ju bara fem minuter, men där är också skönt att den är där, det får vara lite substitut för Svartemossenskogen.

Intervjuare 1 [00:09:12]: Mm, det är naturen framför allt.

Talare 1 [00:09:15]: Ja, det tror jag. Och så ljudet också från skogarna, fåglar och. Sen brukade vi träffa på uppe i Svartemossenskogen, när jag var ute och gick med, den ena av hundarna, vi var mycket, bredvid gångvägarna, alltså inne i själva skogarna, och då gick vi också, då gick vi ju nästan till Torsla, till Volvo, det är ju också jättenära, alltså egentligen. Jag vet mamma, jag sommarjobbade på Volvo i två somrar, då bodde vi i Biskopsgården, jag tror vi cyklade eller promenerade då, till Volvo Torslanda. Och det tog ju inte heller, det tog inte en timme tror jag, kanske 40 minuter. Så det är ju också nära. Ja, staden krymper. Mm.

Intervjuare 1 [00:10:01]: Mm, var det...

Talare 1 [00:10:02]: Men där i skogarna var jag mycket med hunden då, och där träffade vi på både älg och orm och allt möjligt scary, mm.

Intervjuare 1 [00:10:11]: Vad är det som gör att det känns som att den krym, blir mindre när du blir äldre?

Talare 1 [00:10:16]: Jag tror att det är att man får mer överblick, eller liksom, ja man får mer överblick, och sen så gillar jag ju att titta på bilder på städer uppifrån, såna satellitbilder och så, och då, det kanske hjälper till, bidrar till att, när man får en överblick så ser man ju, ja men det är ju inte så himla långt liksom.

Intervjuare 1 [00:10:42]: Mm.

Talare 1 [00:10:42]: Och det, ja, jag har ju ett exempel, när jag var nyinflyttad i Majorna, och så skulle jag till mödravårdscentralen, då bodde jag vid Godhemsplatsen ungefär, och då tittade jag, eller man ringde på den tiden till Västtrafik för att kolla hur jag skulle komma till den adressen. Ja då skulle jag ta spårvagn där och så skulle jag byta till den och så skulle jag åka runt så. Och så, hade jag promenerat så hade det tagit kanske tio minuter igenom där. Så att, mm, uppifrån. För då ser man ju, får man en överblick, och då krymper staden på något vis. Alltså det är kanske kunskap, eller när man vet, när man vet.

Intervjuare 1 [00:11:21]: Mm, mm. Hur länge hade du bott i Majorna sa du?

Talare 1 [00:11:23]: Äh, sammanlagt nu har jag väl bott i, oj vad kan det vara, över 15 år i alla fall, måste det ju bli, för äldsta dottern är ju 14, och jag bodde ju där i alla fall ett, två år innan. Ja, mer än 15 år måste det ju vara då.

Intervjuare 1 [00:11:44]: Mm. Trivs du?

Talare 1 [00:11:44]: Ja, jag trivs. För där är det ju också nära till allt. Därifrån är det ju verkligen gångavstånd till allt. Jag vet inte om jag hade gått lika mycket överallt om jag hade bott kvar i Biskopsgården, för då kanske det inte är lika mycket gångavstånd, åt samma håll som jag går åt nu liksom.

Intervjuare 1 [00:12:02]: Mm, Vad är, vad är bra med Majorna, mer än att det är nära till allt?

Talare 1 [00:12:07]: Ja, ljud, ljudet, att man känner hela tiden att, att, att människor lever, att det finns liksom, ja man, att, man hör, det finns, finns fler eller var man ska säga, jag vet, jag vet inte riktigt, jag tycker om, jag tycker om ljudet. Och så är det ju nära älven, vattnet, och det, det minns jag också när jag var yngre och gick i skogarna i Svarte mossen, när man kom upp på en liten kulle där så kunde man ju sitta och titta ut mot havet, det var ju väldigt långt bort till havet, men man kunde ändå se havet, åt liksom flera olika håll. Man kunde ju se, vad blir det, Torslanda-hållet havet, och så hela vägen ner mot Saltholmenhavet, eller väderstrecket.

Intervjuare 1 [00:12:57]: Mm.

Talare 1 [00:12:57]: Så det var ju hela, hela där kunde man ju se liksom vattnet.

Intervjuare 1 [00:13:04]: Mm, är det något som är dåligt med Majorna?

Talare 1 [00:13:06]: Ja, det finns väl en hel del bös där med. Kanske att det är för mycket ljud ibland [skrattar 00:13:11]. A, det är lite skräpigt, tycker jag. Det är lite för få papperskorgar och för få som orkar använda papperskorgarna, tycker jag. I övrigt så tycker jag att det är ganska, ja jag tycker en annan sak är tråkig med Majorna och det är att, att vi invånare är för lata för att sponsra dom små företagarna, som frukthandlaren och lite så, så att dom här små, fast det, jag går bara till mig själv, det är väldigt bekvämt att handla allt på samma ställe, när man har jobbat en hel dag och man bara vill hem och göra mat. Så det tycker jag är väldigt tråkigt, men det, jag, jag gör ju inget åt det själv heller så. Det tycker jag är tråkigt att dom här småhandlarna försvinner, fast jag bidrar ju själv till det, så.

Intervjuare 1 [00:13:59]: Känner du till Göteborgs stadsdelar tycker du?

Talare 1 [00:14:02]: Inte alla, jag tycker att jag känner till många stadsdelar, men absolut inte alla. Jag har ju haft som mål i flera års tid att, när jag är ledig åka spårvagnarna ändhållplats till ändhållplats. Det lyckas jag aldrig med. Men kanske denna sommaren.

Intervjuare 1 [00:14:21]: Vad, varför inte?

Talare 1 [00:14:22]: Ja men liksom, det kan man göra i alla väder, och så går man bara av på ändhållplatsen och så, tar en kaffe, och så åker man tillbaka. Så det är min plan. Varje år har jag det som plan i alla fall.

Intervjuare 1 [00:14:33]: Mm, mm. Men, hur upplever du, upplever du staden som segregerad?

Talare 1 [00:14:39]: Stundtals. Absolut. Jag har ändå, jag jobbar ju i Biskopsgården, och bara där så kan man ju, alltså även i Biskopsgården kan jag uppleva att det är segregerat, för att den skolan där jag jobbar, där är det inte segregerat, där är det väldigt blandat, av både personal och elever är jättemblandade, det är höghusbarn och det är låghusbarn och det är egna hems-barn och allting, men sen om man går upp till Sjumilaskolan, där jag inte gick när jag var liten, men jag växte upp där, där är det ju inte alls lika blandat. Jag vet inte om det är egna hems-barn där liksom alls, eller så, utan där är det bara höghusbarn, eller vad man ska säga. Så man behöver inte gå många kilometer inom stadsdelarna heller tycker jag, för att, för att se det.

Intervjuare 1 [00:15:39]: Mm.

Talare 1 [00:15:40]: Men så, jag kan ju inte säga att en viss stadsdel är mer eller mindre segregerad, utan det är inne i stadsdelarna också, upplever jag.

Intervjuare 1 [00:15:48]: Mm. Vad tycker du, liksom?

Talare 1 [00:15:50]: Jag tycker det är lite tråkigt, eller jag tycker det är mycket tråkigt, för vi har så mycket att ge varandra. Jag gillar ju mat va. Mm. [skrattar 00:15:59] Jag äter gärna mat från alla möjliga olika ställen. Så det hade man ju kunnat utnyttja mer kanske.

Intervjuare 1 [00:16:07]: Mm, mm. Vad tycker du om göteborgsanda, känner du till det, finns det en sån tycker du, och vad är det?

Talare 1 [00:16:16]: Jag, nej, nej, det, det jag senaste läste om göteborgsandan var väl inte så positivt, det handlade om dom här politikerkandalerna som var, så att, jag skulle gärna önska att göteborgsandan förknippades med någonting trevligt, att man liksom gillade staden, och inte att det förknippades med skumraskaffärer, mm.

Intervjuare 1 [00:16:45]: Mm, men när du tänker göteborgsandan, då är det det här lite?

Talare 1 [00:16:49]: Ja.

Intervjuare 1 [00:16:49]: Ja, så det är inte.

Talare 1 [00:16:51]: Det är det, nej precis, det är det som jag förknippar med det. Tyvärr kan jag väl säga, jag hade mycket hellre att det var mer en sån här, dialekt, och Frölunda! och såhär. Men, ja, eller det är så jag upplever det, just nu i alla fall, eller så.

Intervjuare 1 [00:17:11]: Mm. Vem är, vem tycker du är göteborgare? Hur definierar du en göteborgare?

Talare 1 [00:17:16]: A, ja jag anser ju mig själv vara göteborgare. Jag försöker ju få alla elever hela tiden att anse sig som göteborgare. Ibland överdriver jag dialekten, jättemycket, på

lektionerna, för att visa dom hur skön, skönt det är att prata göteborgska. Men då säger dom nee du får inte prata så mycket göteborgska idag, fröken, hö, men det är roligt. Nej, ja definierar göteborgare, jag tycker att om man bor här och använder sig av staden och man utnyttjar det som finns i Göteborg för att må bra och för att liksom, ja man tar till sig staden, man gör den till sin, då tycker jag att man är göteborgare. Om man känner att man gillar att bo här så tycker jag att man är göteborgare. Jag tycker inte att man kan sådär stämpla det på något vis annars tycker jag.

Intervjuare 1 [00:18:17]: Det, finns det någon äkta göteborgare?

Talare 1 [00:18:19]: [suckar 00:18:20] Ja, det är la dom där gamla, 100-åriga gubbarna då som, nej, nej jag vet inte äkta, nej, inte äkta, men alltså man, jag tycker att om du känner dig som göteborgare så är du det, för det är ju ingen som ska ta ifrån dig känslan. Däremot så är det ju självklart skillnad på infödda göteborgare då, eller som kanske har flera generationers släkt tillbaka i Göteborg, att dom kan liksom härledas eller vad man ska säga, mer till staden, men dom äger ju inte Göteborg mer än någon som flyttade hit för tre år sen och tycker att Göteborg är det bästa som har hänt, tycker inte jag, utan det, att man ska ha ensamrätt på en grej, det blir ju, eller på en stad eller på ett land eller sådär, det blir väldigt, det blir väldigt konstigt. Visst jag tycker det är jättehäftigt att träffa infödda göteborgare som har flera generationer och som kan berätta historier. Men då tar jag ju dom till mig, så att jag lär mig mer liksom. Jag är med i några facebookgrupper som heter gamla Göteborg och Majorna, och det är jättehäftiga, och det är bilder, det är historier och, ja jag brukade gå med min mamma och handla där på den butiken, ostbutiken på den gatan och, det är ju helt underbart. Men dom är ju inte mer göteborgare än vad, tänkte jag säga jag är, fast jag är född här, än någon som har kommit för, ja, för kort tid sen som ändå omfamnar tror jag är det ordet som jag letar efter, embrace, engelska, pinsamt, kom på engelska först.

Intervjuare 1 [00:20:02]: Hm. Men om du skulle säga sådär, tre bra saker med Göteborg? Du har redan sagt spårvagnarna och.

Talare 1 [00:20:08]: Ja, ja jag tycker inte dom är bra [skrattar 00:20:12]. Kunde vara bättre. Men, ja, jag gillar ju spår, spåren, och spårvagnarna. Göteborg, äh, tre bra grejer.

Intervjuare 1 [00:20:21]: Mm.

Talare 1 [00:20:21]: Menar du upplevelser eller platser eller, hel?

Intervjuare 1 [00:20:25]: Ja, som du bara spontant, tre bra saker med Göteborg?

Talare 1 [00:20:32]: Ja det är relativt tillgängligt. Det är inga såna här, direkta gränser, att du får inte åka, alltså det finns inga, ja jag hittade en konto också på instagram som hette Go-zone, som visar i kontrast till dom här no-go-zone eller no-zone som har poppat upp. Då är det en kvinna i Biskopsgården som har, hon är runt omkring i Biskopsgården och fotar och så. Så att det gillar jag, att det faktiskt är tillgängligt, jag är aldrig rädd i Göteborg, oavsett vilken stadsdel jag åker till så är jag inte rädd, som alltså i mig som person är jag inte rädd. Så, öh, den tillgängligheten, inte kanske mer, inte rullstolstillgängligheten kanske, men just att, att jag är inte ovälkommen någonstans, och jag tycker inte att någon borde känna det

heller, för att, för att det är ändå Göteborg! som jag också försöker säga till eleverna att, ni måste ju ta för er av staden, och landet, säger jag också, till dom som inte är svenskfödda, eller som kanske är födda här men som inte har svenskt ursprung. Ni måste ju ta till er landet, kom igen nu, finns ju massor här, å, så här, och heja lite på Sverige när det är, ja, fotbolls-vm och så. Tre, ja, det är väl det då, att man, att jag känner att, att man får vara välkommen överallt, att man får gå och åka var som helst i stan, vad kan vi ha mer, ja men alltså alla såna här badplatser och så, det är fortfarande öppet. Det är ju inte sådär stängt och entréavgifter och grejer till sjöarna och stränderna. Det är ju också den här tillgängligheten, man får, man får liksom ta sig överallt, ändå. Och sen, ja, jag gillar ju faktiskt Brunnsparken.

Intervjuare 1 [00:22:49]: Ja, för att?

Talare 1 [00:22:50]: Ja, det är så ett myller, det är så fascinerande, jag blir fascinerad av ganska mycket enkla saker. Jag kan ju sitta på en bänk på Brunnsparken och bara titta på alla människor som bara går, trrr, trrr, bara går fram och tillbaka. Och så tänker jag ibland, tänk om alla dom här människorna skulle jobbat där dom bodde. Hade det blivit tomt då, liksom? Vad konstigt det hade varit. Så Brunns, ja jag gillar Brunnsparken.

Intervjuare 1 [00:23:18]: Det är fascinerande att man överlever också att ta sig igenom det.

Talare 1 [00:23:21]: Ja, men liksom, och sådär, med tanke på min otur jag har med Västtrafik också, att alla faktiskt kommer fram.

Intervjuare 1 [00:23:25]: Mm.

Talare 1 [00:23:26]: Hela tiden.

Intervjuare 1 [00:23:26]: Jag håller med dig.

Talare 1 [00:23:29]: Nä Brunnsparken är fascinerande, också, myllret. Ja där kan jag också sitta och studera. Och sen tycker jag, kanske det här låter lite såhär, men, museerna tycker jag om. Köper årskort varje år och går med ungarna så mycket vi kan. Nu försöker vi, gå ihjäl oss på Sjöfarts innan dom stänger där. Och det är också, det är också tillåtet, tillgängligt, varsågod, kom liksom, var välkomna. Och det kanske man kan gå ut med mer, att museerna är öppna, du behöver inte ha tillstånd för att komma in här. Ä jag tycker att det är en öppen stad, ja, det är nog det som är det bästa. Den är öppen.

Intervjuare 1 [00:24:17]: Så kommer ju den naturliga följdfrågan, vad är dåligt? Finns det något, kan du säga tre dåliga saker med Göteborg eller?

Talare 1 [00:24:23]: Äh, ja.

Intervjuare 1 [00:24:24]: Spontant?

Talare 1 [00:24:24]: Ja det är, jag tycker att det är skräpigt. Och sen har vi dom här mutskandalerna då. Och den göteborgsandan. Tråkigt. Väldigt tråkigt. Ska vi se om jag

kommer på någon tredje såhär på. Heh, ja, kanske att det byggs, att det dras upp så mycket i stan hela tiden. Och jag förstår ju att det behövs såklart, det fattar jag väl, men det är ju tråkigt. Mm.

Intervjuare 1 [00:25:06]: Mm.

Talare 1 [00:25:06]: Sen är det lite tråkigt att cykla med nektariner i väskan på kullersten. På kullerstensbitarna mellan cykelbanorna. Ja.

Intervjuare 1 [00:25:15]: Jag förstår.

Talare 1 [00:25:15]: [skrattar 00:25:15]

Intervjuare 1 [00:25:18]: Men själva byggnationerna, det är mer det här, det blir knö, det är inte.

Talare 1 [00:25:20]: Ja, det blir lite knöligt, så.

Intervjuare 1 [00:25:22]: Medans det byggs liksom, eller är du emot att man bygger?

Talare 1 [00:25:24]: Ja, nej jag är inte emot att man bygger, eller emot, jag kommer ihåg att jag sa till min kompis också någon gång under tonåren att, å vad häftigt det hade varit att flytta härifrån i tio år och komma tillbaka och se förändringarna. Och nu har det gått tror jag 30 år sen vi sa det, men det blir, alltså, man hade ju fått vara borta så länge för att, jag hade inte velat vara borta så länge. Men det händer ju så mycket grejor hela tiden. Men då är det det där Älvrummet är också roligt, då kan man också se, apropå se uppifrån, städerna. Det var också min brorsa som tog med mig dit första gången, ja här kan man se det som finns och här kan man se det som ska bli då, det var olika färger. Då fick man ju också en överblick. Också väldigt häftigt.

Intervjuare 1 [00:26:08]: Ja, kul. Vad är din göteborgshistoria då? Har du någon?

Talare 1 [00:26:13]: Min göteborgskaste historia måste ju vara det här med att jag gick hos talfröken i lågstadiet, och jag tror att, jag tror att mamma inte protesterade för att hon var ju invandrad och, då tror jag att hon var så himla glad och tacksam för att hennes barn fick hjälp med talet. Men jag, jag fick ju gå hos talfröken för att lära mig säga ö, då, jag fick inte säga öh, utan jag skulle säga ö.

Intervjuare 1 [00:26:45]: Mhm.

Talare 1 [00:26:45]: Å, hade det hänt idag så hade jag ju lyft på stora protestflaggan, för att, alltså dialekter, det är ju också jätte, ja jag är så fascinerad av dialekter också. Men ö:et är ju det göteborgskaste tycker jag. Ööh. Och så fick jag inte säga ö.

Intervjuare 1 [00:27:06]: Men, vem bestämde det då, eller?

Talare 1 [00:27:08]: Jag tror att det var skolan. Det finns inte såna talfröknar längre, inte som

tränar bort dialekter i alla fall. Men jag var ju så nöjd, jag överlistade ju henne, jag sa ö några gånger, så slapp jag gå dit sen.

Intervjuare 1 [00:27:24]: Du tyckte inte det var så jobbigt, eller, att vara där, eller var det?

Talare 1 [00:27:28]: Nej, alltså, nej, jag tror att jag kom på sen att för att slippa gå dit så. Ja ja men gå med på det hon säger då, så. Eller så är min minnesbild i alla fall. Sen kanske det var så att jag gick hos henne den terminen och sen så var det inte mer, liksom, så kan det ju också ha varit. Men min minnesbild är, den kan ju vara konstruerad, att jag överlistade henne.

Intervjuare 1 [00:27:48]: Mhm.

Talare 1 [00:27:48]: [skrattar 00:27:48] Men jag har, jag har en kompis också, som också fick gå för att hon sa öh då, fast en helt annan skola, så det var ju inte bara, inte bara på våran. Utan det var nog någon sån, man skulle prata kanske så som dom gjorde på tv då, spöke, ja.

Intervjuare 1 [00:28:06]: Men pratade dina föräldrar sina språk med dig?

Talare 1 [00:28:12]: Nej, eftersom dom, jag tror att det är vanligare att man pratar sitt ursprungsspråk om man är från samma språk, men eftersom dom var från två helt olika så blev det svenska i, eller rotväliska som jag kallar det, någon sån halvdan svenska.

Intervjuare 1 [00:28:34]: Kan du finska eller italienska?

Talare 1 [00:28:36]: Jag kan hjälpligt finska, mm. Det kommer, när jag är i Finland i några dagar så går det lättare, men jag kan också göra mig förstådd och förstå om det bara liksom kommer plötsligt. Italienska kan jag tyvärr inte, min pappa dog när jag var fyra, så jag fick ingen sån språkskatt med mig därifrån.

Intervjuare 1 [00:28:57]: Hmm, mm, mm. Vad tycker du, vad är det liksom, vad brinner du för, allmänt, finns det något som du tycker är extra viktigt idag, i Göteborg eller i Sverige eller i ditt liv eller?

Talare 1 [00:29:14]: Jag har brunnit för jättemånga saker, [skattar 00:29:14] mest i ungdomen och så. Nu är jag lite lat och så, men jag brukar som jag sagt, nämnt tidigare här, när jag pratar med eleverna så brukar jag försöka få dom att förstå att ta till sig liksom Göteborg och Sverige, liksom, ta för er, gör det till erat, så att ni också blir hemma här. Det, för det tycker jag är viktigt. Det minns jag ju också från uppväxten, vi var mycket i Finland och hälsade på släkten, och när vi var i Finland då blev vi kallade för svenskarna, och när vi var i Sverige så blev vi kallade för finnarna, och då blir, det blir lätt att man blir rotlös och inte riktigt känner sig, vart, i vilket, i vilket land foten ska, eller var man ska stå liksom. Och jag ser ju det på dom här eleverna också. Det är många av dom som är födda här och har föräldrar från andra länder. Och dom åker till sina länder, ursprungsländer, på semestrarna, och där blir dom kallade för svenskar, och när dom är här så blir dom kallade för vilka länder dom nu kommer från då. Men så det var samma för mig, men ni måste ta till er, så. Heja på Sverige när det är hockey-vm så ska ni se att det bli, så, e ja.

Intervjuare 1 [00:30:31]: Mm, integration som?

Talare 1 [00:30:33]: Ja, ja, ja det kan man väl säga, aa.

Intervjuare 1 [00:30:36]: Mm. Är det, om du skulle ha just tankar kring händelser i Göteborg eller politik och sånt, har du, känns det som det är något du tycker är extra viktigt? Är det detta med?

Talare 1 [00:31:00]: Ja, jag tycker, jag tycker det är extremt otäckt att nazister får marschera på våra gator. Det skrämmar mig fruktansvärt, sen förstår jag, visst åsiktsfrihet och yttrandefrihet och allt det där, men det skrämmar mig. Det är det läskigaste jag vet, för tillfället... Sen, nej jag tror inte, nej jag vet inte.

Intervjuare 1 [00:31:33]: Mm.

Talare 1 [00:31:33]: Inte såhär på rak arm, direkt.

Intervjuare 1 [00:31:35]: Mm, om du tänker Göteborg om tio, 25 år.

Talare 1 [00:31:41]: Mm.

Intervjuare 1 [00:31:41]: Finns det något du skulle vilja, det här skulle jag vilja hade hänt eller såhär skulle jag vilja att det var, när dina barn är i din ålder eller?

Talare 1 [00:31:54]: [skrattar 00:31:54] Aa, jag vet inte. Att kärleken vinner tror jag. Att vi som invånare och medborgare upptäcker att, hatet inte är vägen.

Intervjuare 1 [00:32:10]: Mm.

Talare 1 [00:32:11]: Mm, det tror jag, för jag tror ändå, jag tror ändå att det kommer bli så. Hoppet finns. Vi kanske ska ner i leran och rota i några såna här mandatperioder, men sen borde vi vakna, om det inte är för sent hoppas jag [drar in luft 00:32:38].

Intervjuare 1 [00:32:39]: Ja, jag förstår.

Talare 1 [00:32:38]: För ja, kärleken måste vinna.

Intervjuare 1 [00:32:42]: Mm, mm.

Talare 1 [00:32:43]: Godheten och solidariteten och medmänsklighet och.

Intervjuare 1 [00:32:50]: Mm, mm. Har du något annat du känner att du vill berätta, hm?

Talare 1 [00:33:00]: Nej, jag vet inte. Jag funderade på det igår kväll när jag skulle sova, om jag skulle, men jag kom inte, kom inte på något. Jag tycker också det är fascinerande med Göteborg hur det är motvind alltid.

Intervjuare 1 [00:33:13]: Mm, hm.

Talare 1 [00:33:15]: Det tycker jag är fascinerande. Jag minns, med min äldsta dotter, jag var mammaledigt, och jag tog mig en promenad just i Slottsskogen, och där kan man ju gå runt på asfalten liksom.

Intervjuare 1 [00:33:25]: Mm.

Talare 1 [00:33:25]: Det är en ganska vanlig platt, skön promenad. Och jag kommer ihåg att jag hade motvind hela tiden. Och det blev så fascinerande så att jag skrattade och så ringde jag min mamma och så sa jag, mamma, vet du, hon bara nej, ja vadå, jag har gått ett varv i Slottsskogen, och jag har haft motvind hela vägen, du vet när det till och med blir så fånigt att man måste ringa sin mamma. Ja, hon skrattade också. Så det är också väldigt fascinerande. Vilket håll jag än ska cykla åt så är det motvind. Det är häftigt.

Intervjuare 1 [00:33:56]: Det delar vi göteborgare, den erfarenheten. [skrattar 00:33:58]

Talare 1 [00:33:56]: [skrattar 00:33:57] Och så det att det regnar nerifrån också, det är ju också häftigt.

Intervjuare 1 [00:34:02]: Ja, just det.

Talare 1 [00:34:02]: Mm. Nej, jag tycker, jag älskar Göteborg. Jag tycker det är fascinerande att se allt som växer fram och, även fast jag kan tycka att man ska spara, som i Gamlestan där, att man skulle göra något mer minnesmärke istället för att bygga över och så, där, utgrävningarna och sånt, för jag är ju också intresserad av etnologi och arkeologi, har läst lite historia och sånt där. Så jag tycker man skulle kunna, fast jag förstår att det går inte och det finns inte plats och pengar och så, men jag tycker ändå man skulle ha, synliggöra det mer.

Intervjuare 1 [00:34:37]: Mm.

Talare 1 [00:34:39]: Tycker jag, för det är häftigt.

Intervjuare 1 [00:34:42]: Mm. Är du nöjd med din liksom, ditt yrkesliv idag och hur det?

Talare 1 [00:34:47]: [skrattar till 00:34:47] Ja, intressant att du frågar det just nu [skrattar 00:34:52]. Jag har försökt att, eller jag har sökt till lärarhögskolan, för att nu har jag jobbat som lärare i några terminer och tycker det är jätteroligt, och först så skulle jag, a, det är så komplicerat, för så tänkte jag, men jag söker en sån här halvfartsstudie, som man läser och så jobbar man samtidigt, men då hade jag för lite undervisningstimmar. Och sen så sökte jag till lärarhögskolan, och då kunde jag inte läsa bara till slöjdlärare utan då skulle jag kombinera det med något annat, då blir det mycket längre historia, men jag tänkte, det gör ingenting, det kan det vara värt, då får jag fler ämnen och sånt. Då visade det sig att jag hade för lågt engelskabetyg från då 20 år tillbaka, kan jag också tycka, jaha, men hallå.

Intervjuare 1 [00:35:37]: Mm.

Talare 1 [00:35:38]: Jag har i alla fall ett betyg, och jag jobbar i skolan. Nej, då ska, så då tänkte jag, men då ska jag läsa in engelska, så sökte jag den till tre skolor, och där sen när jag loggade in, där har jag inte fått något svar fortfarande, och så loggade jag in och så stod det där att jag hade lämnat mitt betyg för sent, det var platsbrist och någon tredje grej där, alltså jag tänkte, uf, alltså på riktigt, och då hade jag redan sagt på jobbet att nej men jag kommer inte i höst, för jag kommer komma in på engelskan, det måste jag göra, blablabla, och så nu i torsdags på våran avslutningsdag så sa jag, nej jag kommer till hösten. Och sen så träffade jag en, gammal kompis som sa att hon har fått jobb i hamnen, via ett bemanningsföretag då, men ändå, i hamnen, och där var jag ju inne på för en tio år sen, att där hade det varit kul att jobba. Så nu kände jag [skrattar 00:36:33] rent, kul som sagt att du frågade just nu.

Intervjuare 1 [00:36:35]: Mm, mm.

Talare 1 [00:36:36]: Nej men jag ska nog söka mig till hamnen.

Intervjuare 1 [00:36:39]: Mm, okej.

Talare 1 [00:36:41]: Så, nu fanns det inga tjänster lediga där, men [skrattar 00:36:43] .

Intervjuare 1 [00:36:43]: Synd tänker jag med.

Talare 1 [00:36:45]: Eller hur, för då hade jag knutit ihop göteborgspåsen ännu mer.

Intervjuare 1 [00:36:49]: Men alltså jag tänker, synd även på lärar, du.

Talare 1 [00:36:50]: Ja, men så tänker jag såhär, men det kanske är liksom Gaias sätt att säga till mig att nej, du ska inte göra det, du ska göra något annat. Tänkte jag, ja men jag...

Intervjuare 1 [00:37:03]: Men den insatsen som du gör, som alla lärare gör, är ju precis det som du pratar om med Göteborg och knyta ihop och.

Talare 1 [00:37:09]: Mm, mm.

Intervjuare 1 [00:37:09]: Den är ju superviktig, det är ju som skriande behov.

Talare 1 [00:37:14]: Ja, jag menar det, så vad enkelt det hade varit att bara låta mig komma in och så få fortsätta med det. Men det, det kanske är hamnen då eller truckförare eller, nej, jag, just nu kände jag att, nej jag vet inte. Nu vet jag inte.

Intervjuare 1 [00:37:26]: Mm, så kan det vara.

Talare 1 [00:37:26]: Så nu har jag känt det i fyra dagar, jag vet inte.

Intervjuare 1 [00:37:29]: Mm, nej.

Talare 1 [00:37:29]: Nej.

Intervjuare 1 [00:37:30]: Men slöjd har du med dig sen?

Talare 1 [00:37:33]: Nej, jag kan inget om slöjd. Eller nu kan jag jättemycket om slöjd, men jag kunde inte innan.

Intervjuare 1 [00:37:36]: Mm, nej, mm.

Talare 1 [00:37:37]: Men, nej jag är lite såhär överflödig, inte överflödig men, lös på skolan, då eftersom jag inte är lärare, och fritidsledartjänsten var tillsatt på skolan, så jag var lite lös då, och då frågade dom mig om jag kunde tänka mig att vara vikarie i slöjden. Sa ja men det är väl spännande. Och det var ju jätteroligt, det är det bästa jag gjort på flera år inom yrkeslivet.

Intervjuare 1 [00:38:03]: Det, det är både textil och trä?

Talare 1 [00:38:06]: Nej, det har varit mest i trä och metall. Nej för det var där läraren blev föräldraledig då.

Intervjuare 1 [00:38:13]: Mhm.

Talare 1 [00:38:13]: Så där har jag varit.

Intervjuare 1 [00:38:15]: Mm, vad kul.

Talare 1 [00:38:15]: Eller mest, kan jag säga, det är ju nästan bara, jag har haft tre lektioner i textilslöjd, så.

Intervjuare 1 [00:38:21]: Vad gjorde dina föräldrar förresten?

Talare 1 [00:38:23]: Mamma jobbade på Volvo, och pappa jobbade på SKF och Volvo.

Intervjuare 1 [00:38:30]: Mm, ingen hamnbakgrund där?

Talare 1 [00:38:32]: Nej, dom var inte i hamnen, nej, dom var inte i hamnen. När mamma kom till Sverige, först var hon på, i östra Sverige i, utanför Gävle, som barnflicka, och sen så kom hon till Borås några år senare och jobbade, nu ska vi se här så jag inte säger fel, jag tror hon sydde bh:ar och korsetter där på någon sådan, sömmerske, syfabrik. Och sen så flyttade hon till Göteborg då.

Intervjuare 1 [00:39:01]: Mm. Hur fick du idén att söka dig till hamnen? För som du sa, du hade tänkt tidigare på hamnen?

Talare 1 [00:39:09]: Jag vet inte från början varför. Men hamnen är väl, det är väl lite coolt.

Intervjuare 1 [00:39:16]: Mm, javisst.

Talare 1 [00:39:16]: [skrattar 00:39:16]

Intervjuare 1 [00:39:17]: Vad tänker du om hamnen allmänt, jag tänker, om man pratar med äldre göteborgare så är ju det sådär, hur hur den monterades ner och så?

Talare 1 [00:39:26]: Mm, ja det är ju lite sorgligt.

Intervjuare 1 [00:39:28]: Ja, har, men, i vår generation så har vi ju inte riktigt upplevt det där, när det verkligen.

Talare 1 [00:39:33]: Nej.

Intervjuare 1 [00:39:33]: Så hur tänker du kring själva hamnområdet och älven och?

Talare 1 [00:39:36]: Jag tycker, jag tycker att, jag tror att det blir bra att Stena flyttar från innerstaden, så att vi får mer tillgång till älven, för jag tycker att det är också ett fantastiskt ställe där man kan göra mycket, alltså tillgänglighetsmässigt då, att vi får tillgång till mer av älven. Jag minns att jag blev så himla glad när dom byggde på Hisingssidan där, Lindholmen och Eriksberg och där, att det blev liksom, människor där och inte bara, ett ställe där man bara kunde se från andra sidan älven. Jag minns inte riktigt vad det var där innan heller, men det var någon hamn, container eller något där.

Intervjuare 1 [00:40:21]: Mm, mm.

Talare 1 [00:40:21]: Också, men där hade man, man hade ju inte tillgång till älven, var det inte väldigt ruffigt där va, också?

Intervjuare 1 [00:40:29]: Tror det.

Talare 1 [00:40:30]: Lite skumt sådär.

Intervjuare 1 [00:40:32]: Aah.

Talare 1 [00:40:32]: Har jag för mig.

Intervjuare 1 [00:40:33]: Mycket öppna ytor och sånt där också, var det inte så?

Talare 1 [00:40:35]: Ja.

Intervjuare 1 [00:40:37]: Eller det kanske är mer Eriksberg?

Talare 1 [00:40:40]: Ja, kanske.

Intervjuare 1 [00:40:42]: Ja. Ha, nu börjar du jobba om fem minuter då?

Talare 1 [00:40:45]: Ja, nu fick jag ett annat sms här.

Intervjuare 1 [00:40:47]: Och så regnar det.

Talare 1 [00:40:49]: Ja, jag känner jag har inte bråttom just nu.

Intervjuare 1 [00:40:52]: Nej, vad bra, du får gärna prata mer. Varför, kan du berätta om, det sa du till mig innan vi satt igång mikrofonen, men vad hur, varför du ville vara med i den här?

Talare 1 [00:41:03]: Ja, nej men jag, jag, [skrattar 00:41:06] som sagt, jag gillar ju Göteborg, jag brukar ju också anmäla mig till undersökningar och såna här, jag var nu häromveckan på Skattemyndigheten för dom skulle utveckla, eller dom höll på med att utveckla namnbytestjänsten, e-tjänsten, så där var jag med och, för jag tycker lite grann att, om man, om man ska [skrattar till 00:41:30] om du ska ha rätt att klaga, så ska du faktiskt göra något också, mm. Till exempel, du får inte klaga på regeringen och så om du inte går och röstar, för då, då har du liksom, då har du, då har du inte rätt att klaga, eller så. Du har inte förtjänat rätten att, att klaga, om du inte faktiskt också går och röstar.

Intervjuare 1 [00:41:51]: Mm.

Talare 1 [00:41:51]: Så. Och då kan jag tycka att aja, men om jag inte, om jag inte hjälper till att utveckla den här tjänsten på Försäkringskassan, då kan jag ju inte bara klaga heller, eller så. Dit har jag skrivit också jättemånga gånger och varit med på deras sådär undersökningar och så, för det tycker jag är roligt. Och sen så brukar jag också anmäla mig till såna här tävlingsprogram på tv och sånt, för det tycker jag är roligt, att göra bort mig i tv.

Intervjuare 1 [00:42:22]: Har du varit med?

Talare 1 [00:42:22]: Ja, jag har varit på tre stycken.

Intervjuare 1 [00:42:24]: Mhm.

Talare 1 [00:42:25]: Fyra. Två gånger på Vem vet mest, en gång på, Bingolottos upp till miljonen och en gång på Svagaste länken. Och nu ska jag anmäla mig till Smartare än en femteklassare också. Men där hade dom stängt anmälningen, så jag var för sen. Sent ute.

Intervjuare 1 [00:42:45]: Mhm, vad kul.

Talare 1 [00:42:45]: Ja det är jätteroligt.

Intervjuare 1 [00:42:47]: Aa, har det varit roligt att?

Talare 1 [00:42:49]: Ja det har varit jätteroligt. Svagaste länken spelades ju in i Stockholm, så då fick man åka dit, åå, så fick jag gå i korridorerna där Rederietbilderna, tittade ju alltid på Rederiet då, såhär Reidar och alla dom, ja det var häftigt.

Intervjuare 1 [00:43:02]: Hmm.

Talare 1 [00:43:03]: Äh, och faktiskt, senast jag var med på Vem vet mest, så vann en kille

som också bor på Bangatan.

Intervjuare 1 [00:43:11]: Jaha.

Talare 1 [00:43:11]: Då möttes vi. Fast han bor på andra sidan spåret.

Intervjuare 1 [00:43:12]: Ja, ja.

Talare 1 [00:43:15]: Så han är på fel sida där, men, ja det var ju kul. Han vann med en fråga tror jag det var, också. Nej så jag tycker det är roligt att vara med, lite överallt. Även att vara med och få synas och höras, och även att vara med och utveckla och hjälpa till med åsikter och sådär.

Intervjuare 1 [00:43:36]: Mm, var detta ungefär som du tänkte dig?

Talare 1 [00:43:39]: Ja, men typ, ja.

Intervjuare 1 [00:43:41]: Mm, mm.

Talare 1 [00:43:41]: Det var skönt att slippa orera fritt, själv.

Intervjuare 1 [00:43:44]: Mm, mm.

Talare 1 [00:43:44]: Och ha lite stödfrågor. Annars kan jag få lite tunghäfta.

Intervjuare 1 [00:43:48]: Mm, men du kan få berätta, om du vill, medan regnet regnar klart, hur ser en vanlig dag ut för dig?

Talare 1 [00:43:54]: En vanlig dag. Jag försöker att gå upp en halvtimme innan två och ett halvt-åringen, det lyckas ibland. För jag tycker att det är skönt att ta en kopp kaffe i lugn och ro på morgonen och plöja igenom lite nyheter och sådär. Det händer sällan att jag får göra det. Hon vaknar, kommer och så, morgongosar vi lite på köksstolen, och sen är hon, jag lämnar henne till frukost på förskolan, så vi behöver då inte äta frukost hemma, då behöver ju inte jag äta frukost hemma heller.

Intervjuare 1 [00:44:32]: Mm.

Talare 1 [00:44:33]: Och sen cyklar vi ner till förskolan, och sen så cyklar jag till jobbet, och så jobbar jag, och så cyklar jag hem, och hämtar henne på vägen om inget, inget annat barn har hämtat henne på vägen, och sen så är vi hemma eller på gården och slapp, särskilt nu när, när det inte är terminer på någonting, annars brukar vi gå på lite babysim och gympa på lördagar och lite så. Men nu, det är ganska som alla andra, man går upp, man går till jobbet, man kommer hem, ungefär så.

Intervjuare 1 [00:45:13]: Mm, mm. Och helger kan?

Talare 1 [00:45:16]: Ja då kan vi gå i pyjamas, till klockan två hemma. Det är ju väldigt skönt.

Det är ju väldigt skönt, nej så som jag sa tidigare, jag är ganska lat också, eller bekväm sådär. Behöver inte, det är så skönt med helgerna när man, när man slipper att behöva skynda sig, när man inte behöver ha någon tid att passa, man bara liksom mösar sig ut kanske om man, eller så. Sen, det är roligt att ha grejor att göra också, men jag uppskattar verkligen dom obokade, lediga dagarna, verkligen. Väldigt skönt att få göra ingenting. Jag får inte dåligt samvete om jag är inne med barnen en hel dag och kollar på film och käkar middag i soffan och så. Jag får inte dåligt samvete utav det, det ger mig så mycket att få bara andas in deras doft, dofter.

Intervjuare 1 [00:46:11]: Mm. Din man jobbar?

Talare 1 [00:46:13]: Han jobbar ju jättemycket, han jobbar ju såhär 12-timmars, han är, pizzabagare, och han jobbar i Surte.

Intervjuare 1 [00:46:21]: Hmm.

Talare 1 [00:46:22]: Så det är inte nästgårds heller. Och han åker vid nio på morgonen och kommer hem vid halv tio på kvällen.

Intervjuare 1 [00:46:29]: Mm, långa dagar.

Talare 1 [00:46:30]: Så dom lediga dagarna när man kan gå i pyjamas också till klockan två, det är också väldigt skönt.

Intervjuare 1 [00:46:36]: Mm, förstår det.

Talare 1 [00:46:37]: Mm, det är tydligen brist på pizzabagare nu också, så han jobbar lite för mycket, eller sådär.

Intervjuare 1 [00:46:42]: Jaha.

Talare 1 [00:46:42]: Han får jobba, får jobba mer.

Intervjuare 1 [00:46:44]: Ja, ja, ja. Men det.

Talare 1 [00:46:46]: Tänk att det kan bli en bristvara, så mycket pizzerior som finns överallt, eller har funnits.

Intervjuare 1 [00:46:51]: Mm.

Talare 1 [00:46:52]: Men dom har flesta har tröttnat också på arbetstiderna, så många har sökt sig till vanliga jobb då, så man jobbar på dagen och är hemma på kvällen.

Intervjuare 1 [00:47:05]: Mm, mm, just det. Men det funkar?

Talare 1 [00:47:06]: Ja, det funkar.

Intervjuare 1 [00:47:08]: Mm, mm. Dina barn är födda i Majorna, eller har bott i Majorna?

Talare 1 [00:47:11]: Ja. Dom är alla tre födda i Majorna.

Intervjuare 1 [00:47:16]: Mm, så dom känner sig antar jag göteborgska?

Talare 1 [00:47:19]: Aa, dom är göteborgare, eller nu har, min 14-åring flyttade hem från sin pappa i fredags, hon har bott i två år hos sin pappa nere i Åsa i Kungsbacka kommun.

Intervjuare 1 [00:47:29]: Mhm.

Talare 1 [00:47:29]: Förutom dom två åren så har hon alltid varit majornabo. Och 11-åringen flyttade förra hösten ner till sin pappa, nere i Åsa då, så hon har bott där nu då i ett år ungefär kan man säga. Men hon tänker bo kvar tills vidare. Och två och ett halvt-åringen då har ju bara bott, hon är dessutom bara Vita Björn-barn.

Intervjuare 1 [00:47:53]: Mm.

Talare 1 [00:47:53]: Dom andra har flyttat runt lite i Majorna.

Intervjuare 1 [00:47:56]: Mm, mm.

Talare 1 [00:47:58]: Men dom är majornabor.

Intervjuare 1 [00:48:01]: Ja, ha, ska vi runda av kanske.

Talare 1 [00:48:04]: Ja.

Intervjuare 1 [00:48:04]: Mm, tusen tack för att du ville vara med.

Talare 1 [00:48:05]: Ja men tack, vad roligt det här va.

Intervjuare 1 [00:48:06]: Det var jätteroligt att höra din historia.

Talare 1 [00:48:09]: Det är alltid roligt att prata om sig själv [skrattar 00:48:10].

Intervjuare 1 [00:48:11]: Ja, alltid roligt att höra andra prata om sig själva.

Talare 1 [00:48:13]: Ja det är det faktiskt, jag tycker också det är jätteroligt.

Intervjuare 1 [00:48:16]: Ja, nu stänger jag av här.

Talare 1 [00:48:18]: Höra berättelser om andra, ja.

[bandningen slutar]